

РЕШЕНИЕ

№ 5593

гр. София, 20.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 10.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **13907** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на . В. Р., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Федерация Б. и Х., по народност сърбин, вероизповедание - православен християнин, неженен, с ЛНЧ 70000667170, против Решение № 720 / 01. 11. 2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (Д.) при Министерски съвет.

Твърди се в жалбата, че решението е незаконосъобразно, тъй като не са изследвани фактите, свързани с личното му положение, включващо обстоятелства, свързани с опасенията му от преследване, неизложени съображения за сигурността на държавата му по произход. Искане се от съда да отмени оспореното решение и върне преписката за ново разглеждане със задължителни указания да бъде предоставен хуманитарен статут. Наведените основания са относими към незаконосъобразност по чл. 146, т. 3 и 4 АПК.

В хода на съдебното производство, жалбата се поддържа чрез процесуален представител адв. Т., като доказателства е представено писмо до жалбоподателя и в превод разпоредби на 217, чл. 412 и чл.416 от Наказателния кодекс на Б. и Х.. Жалбата се поддържа и в подробна писмена защита, като се твърди, че жалбоподателят е в България от 1995г. и има законен брак с българска гражданка. Наказателния кодекс на страната му по произход е претърпял през годините промени,

за които не може да се представи справка. Липсвала релевантна преценка на наказателното законодателство на страната по произход на жалбоподателя и вероятността за неговото приложение съставлявал един от пороците на обжалваното решение. Позовава се на параграф 58 от Наръчника за процедури и критерии за определяне на статут на бежанец съгласно Ж. конвенция за статута на бежанците от 1951г. и Протокола за статут на бежанците от 1967 г. , издаден от Службата на ВКБООН. На тази разпоредба от Наръчника се позовава за да обоснове необходимост, от разглеждане на законите на съответната страна на произход, тъй като било възможно даден закон да не е в съответствие с общоприетите стандарти в областта на правата на човека.

Ответникът не е преценявал спецификата в случая на водената през 90-те години босненска война и последиците от нея след края ѝ – поради особено жестокия ѝ характер. Позовава се на извършени нарушения по време на войната, счита, че преценката за наказанието, което евентуално грозяло жалбоподателя и сравнението му с българския наказателен кодекс било неуместно. Преценката, дали жалбоподателят като етнически сърбин е могъл да се върне следвало да се извърши именно в исторически контекст.

Ответникът - председателят на Д., чрез процесуален представител изразява становище за неоснователност на жалбата, в това число като се позовава на параграф 169 от наръчника , като за сравнение с предвиденото наказание по текстовете на НК на Б. и Х., се позовава на чл. 369, ал.1 и ал.2 от НК на Република България относно предвиденото наказание за отклонение от военна служба.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и писмо от приятел на жалбоподателя, в превод текстове на чл. 412 и 416 от Наказателния кодекс на Федерация Б. и Х..

Административен съд София град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид становищата на страните и след като извърши служебно проверка на обжалваното решение на основание чл. 168 АПК, намира от правна и фактическа страна за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата до съда е процесуално допустима, като подадена в срок, предвид датата на връчване на обжалваното решение - 26. 11. 2012г., и дата на жалбата – 07.12.2012г.г., и от лице с право и интерес от оспорването, адресат на оспорения акт, както и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, на основание чл. 87 ЗУБ.

По фактите съдът приема следното:

Със Решение № 720/ 01. 11 .2012г., председателят на Д., на основание чл.75, ал.1,т.2 и т.4 от ЗУБ в производство по общия ред, е отказал предоставяне на статут

на бежанец и на хуманитарен статут на жалбоподателя по негова последваща пета по ред молба за закрила - №665 / 25.07.2012г..

В хода на административното производство са предприети всички предвидени процесуални действия по ЗУБ, под № УП – 249 от 2012г., а именно: връчени са указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, правата и задълженията му като чужденец в производството по разглеждането ѝ, удостоверено надлежно с подписи на жалбоподателя, който е заявил, че владее български език и длъжностно лице; съставен е регистрационен лист и Евродак дактилоскопна карта; приета е декларация за самоличността и семейното положение; отправена е покана да се яви в Агенцията за провеждане на интервю. Изискано е и становище на Д., по което с писмо от 16.08. 2012г. се отговаря, че не се възразява по искането на лицето за закрила.

Производството по общия ред е образувано въз основа на докладна записка от 31.07.2012г. – поради изтичане на срока за произнасяне по молбата за закрила в укорено производство и след като със жалбоподателя е проведено интервю на 26.07.2012г.

В рамките на производството по общия ред е проведено интервю на 06.08.2012 г., дадено е становище от главен експерт при РПЦ - С. да бъде постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут - от 29.08.2012г., приобщена е като доказателство Справка № 01-5238/05.10.2012г. . на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ към Д..

В мотивите на обжалваното решение е прието, че освен заявените при предходните производства мотиви за закрила - че в Б. и Х. нямал никого, родителите му са загинали в [населено място] през 1993г. , в родното му място живеели мюсюлмани и той изпитвал страх да се завърне там тъй като отказал да се бие за тях а ибл на страната на сърбите, бил женен за българска гражданка имал дете от нея, поради това искал да остане постоянно в страната, не е арестуван или осъждан, не е членувал в политически партии или организации. Прието е, че с разглежданата молба не е представил нови факти, твърденията му за евентуално преследване в Б. и Х. от мюсюлманите счита за преклудирани като обсъдени в предходните производства и приети за неоснователни. Взето е предвид и заявеното от жалбоподателя, че не е получавал заплахи, не е членувал в политически парти или организации, не е арестуван нито осъждан.

От тези твърдения е направен извод за неоснователност на молбата за закрила по смисъла на чл. 8 и 9 ЗУБ, , в това число е обсъдена обстановката в страната му по произход и основанията по чл. 9,ал.1, т. 1-3 ЗУБ , съобразно критериите по делото тълкуване с Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07, Elgafaji, на чл. 15, ал. 1, б. "в" вр. чл. 2, б. "д" от Директива 2004/83/ЕО. Обсъдена е обстановката в страната му по произход въз основа на справката на Дирекцията при Д., позовал се е и на оценката за страната на международната организация Ф. Х., в страната нямало данни за наличие на въоръжен конфликт, липса на тежки и лични заплахи.

Въз основа на тези мотиви е направен извод, че няма основание да се счита, че заради религиозната или етническа принадлежност на жалбоподателя срещу него е възможно да бъдат предприети действия, които да обосновават предоставянето на статут на бежанец, не е изложил твърдения, относими към основанията за закрила по чл. 8,ал.1 ЗУБ, не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт в страната му по произход и за жалбоподателя не се установяват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9,ал.1,т.3 ЗУБ, за него не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал.1 ЗУБ. Предвид декларираното семейно положение – не е заявил, че на член на неговото семейство е предоставен статут, с оглед на което е изключено приложението на чл. 8,ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ. В заключение по основаниято, че има брак с българска гражданка е посочено, че това е основание за искане да му бъде разрешено правото на пребиваване по Закона за чужденците в Република България, като правна възможност да уреди пребиваването си в страната.

С оглед принципа за запазване на целостта на семейството, е прието, че случаят може да бъде разгледан на основание чл.9,ал. 8 от ЗУБ, но предвид възможността да му бъде разрешено пребиваване по Закона за чужденците в Република България, е прието неприложимост на посочената разпоредба.

В справката на Дирекцията е посочено, че гражданите се радват на пълна свобода на религията, но само в области, където тяхната определена група съставлява мнозинство. В справката е обсъдено държавното устройство и трудностите след последните избори, не се съдържат данни за ситуацията на православните сърби в районите, в които преобладават мюсюлманите в това число и в контекста на последиците от войната, заявеното участие в същата на страната на сърбите. Жалбоподателят е заявил при интервюто, че родителите му са убити от мюсюлмански военни през 1993г. – след като близо до тях е избухнала бомба. В родното му място и сега живеели мюсюлмани, лично бил заплашван от мюсюлманските сили, защото бил заловен и му казали, че трябва да се бие за тях – през 1992г. Ако се върне заявява, че може би ще бъде преследван от мюсюлманите, защото не се бил за тях.

По тези въпроси е взето становище в Решение № УП- 3 / 05.01.2012г., постановено по четвъртата му молба за закрила, с което също е постановен отказ. В мотивите на същото е посочено, че в Б. и Х. нямало етническо преследване, полагали се целенасочени усилия за преодоляване на тежките травми от войната и установяване на нормално съжителство и взаимно зачитане между представителите на отделните общности. Отбелязано е, че през последните години се депортирали граждани на тази страна от различни страни. Това решение на ответника е влязло в сила, в това число след съдебното му обжалване.

При разглеждането третата поред молба за закрила е постановено Решение № УП – 80 /29.05.2009г. , също влязло в сила след съдебно оспорване, в рамките на това производство жалбоподателят е твърдял, че в страната му имало организация, която убивала тези, които се завръщали и искал да живее в България, тъй като имал приятелка, с която живеели на семейни начала. Тези мотиви са приети като такива с цел легализиране на престоя му в страната

При разглеждането на втората молба за закрила е постановено Решение № 426823.08.2007г., влязло също в сила след съдебно обжалване. Прието е, че причините, които са принудили жалбоподателя да напусне страната си по произход отдавна са отпаднали – приключването на войната през октомври 1995г.и споразумението от Д. за завръщане на бежанците и изселниците по домовете им. Прието е, че обстоятелствата, пораждащи страх от преследване трайно са отпаднали, несъществува реална опасност от бъдещи посегателства и репресии при завръщането на жалбоподателя в страната му по произход., молбата е приета като мотивирана с причини от личен характер, извън обхвата на ЗУБ, молбата е мотивирана с причини извън обхвата на закона и от желанието да узакони престоя си в България. В проведеното интервю е заявил че след ,участието му във войната няма да може да се интегрира, в Т. живеели само мюсюлмани.

На жалбоподателя е предоставен хуманитарен статут с решение №2291/19.04.2000г. във връзка с негова молба от 05.05.1995г. статутът е предоставен за срок от три месеца.

Правни изводи на съда:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Отказът е постановен по молба вх. № 665 / 25.07.2012 г. за предоставяне на статут, която е последваща по смисъла на § 1, т. 6 ДР ЗУБ, след като председателят на Д. е обсъдил всички събрани и относими към искането на кандидата доказателства.

По време на производството е спазен срока по чл. 58, ал. 6 от ЗУБ за упътване на чужденеца на разбираем за него език не по късно от 15 дни от подаването на молбата, не са нарушени правата на жалбоподателя в хода на производството, касаещи установяването на относимите обстоятелства, соченето и представянето на доказателства за същите, като е осигурен и преводач при извършването на всяко действие, предприето от администрацията на Д..

В Решението са изложени фактически и правни основания за издаването му, същото има за адресат молителя, по повод на чиято молба е образувано административното производство, разпореденото с него е в съответствие с правомощията на председателя на Д. по чл.75,ал.1 ЗУБ, с оглед на което е спазена и предвидената от закона форма от външна страна за издаването му.

Видно от изложеното, съдът констатира по фактите, че в производството по втората молба за закрила е направен извод, че причините поради които е напуснал страната си по произход са отпаднали трайно и няма основание да се страхува, основани са на подписаните международни споразумения и изводите са в общ план.

Съдът констатира, че в нито едно от приключилите производства по разглеждане на искане за закрила на жалбоподателя не е обсъдено съставлява ли основание за

предоставяне на убежище посоченото от жалбоподателя при интервюто на 06.08.2012г. по последната му молба за закрила за бягството от фронта:напуснал е страната си, защото тогава е имало война имало насилствени действия и от двете враждуващи страни, те са искали от него да се бие на първа линия, първо избягал от мюсюлманите, но след това го заловили сърбите и го принудили да се бие 1 година за тях, участвал е в сражения близо до [населено място], успял да избяга когато преминали река Д..

Изложеното за бягството от фронта не е обсъдено като основание за закрила в мотивите на обжалваното решение и не попада в общо приетото за нормализиране на обстановката в страната му по произход и създаване на условия за завръщане на бежанците, тъй като в този контекст не е установено, че е постановена амнистия на всички, които са напуснали армията по време на военните действия в нарушение на задълженията си по закона или че текстовете, въз основа на които могат да бъдат наказани са отменени или евентуалното наказание за неизпълнение на посоченото задължение не е непропорционално и несправедливо.

Съдът намира, че в мотивите на решението не са обсъдени изложените доводи във връзка със сигурността на страната му по произход, предявени като основания за направеното искане в проведеното интервю от 06.08.2012г., представляващи относими факти поради следното:

-Основание за предоставяне на статут на бежанец в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради политическо мнение или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Във връзка с това обстоятелство ясно е изразено в посоченото интервю нежеланието за завръщане в страната по произход поради отношение, свързано с бягството от фронта, нежелание да участва във военните действия на нито една от страните по време на войната в Б., която освен това се характеризира с прояви на особена жестокост и погизване на човешки права от двете страни в конфликта.

-Съгласно чл. 8,ал.4 от ЗУБпреследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаването на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост. В тази връзка според Наръчника с процедури и критерии за определяне на бежански статут на ВКБООН, глава V, параграф 169, дезертър или лице, което се опитва да избяга от военна служба, може също да се счита за бежанец - когато обаче се докаже, че то ще понесе несъответстващо на провинението сурово наказание за военното си нарушение.

-В чл. 75, ал. 2 от ЗУБ е въведено изискване в решението на председателя на Д. в производство по общия ред да прецени всички относими факти, свързани с държавата му на произход или с трети страни. Съдът не приема, че с позоваването в писмената защита от юрисконсулта по делото на последната разпоредба от Наръчника и доводи в ход по същество за сигурност на страната по произход на жалбоподателя и срещу него няма да бъде осъществено преследване за бягството му от фронта поради

нежеланието му да участва във военни действия.

По този въпрос е налице и непълнота на доказателствата, тъй като в хода на производството в справката на Дирекцията не е засегнат такъв въпрос и съответно не се съдържат мотиви в акта или в друг документ по административната преписка. Недопустимо е въз основа на представени доказателства в хода на съдебното производство за приложимото право във Федерация Б. и Х., съдът да проверява материалната законосъобразност на решението, тъй като на съдебна проверка и контрол за законосъобразност подлежат само съдържащите се в мотивите на обжалваното решение правни и фактически съображения и формирани въз основа на тях изводи.

Поради необсъждане на въпроса за сигурността на държавата по произход на заявеното основание - бягството от фронта по време на военни действия, съдът не може да прецени и спазването на принципа за забрана за връщане или експулсиране по силата на чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г., въведен в българското законодателство чрез разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, както и спазването на чл. 3 за забрана на изтезанията от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи /ЕКПЧ/.

Този въпрос е от съществено значение и ангажира отговорността на Република България по посочените конвенции, по които е страна. Дори и когато едно лице е заплаха за националната сигурност, Съдът по правата на човека по делото Ч. срещу О. кралство, в Решението си от 15. 11. 1996 г., приема, че върховенство има спазването на чл. 3 от ЕКПЧ, във връзка с забраната по чл. 33 от Конвенцията от 1951. В пар. 73 - 80 на посоченото решение се сочи, че съгласно трайно установената практика на Съда, експулсирането от държава - страна по ЕКПЧ, може да повдигне въпрос по член 3 от същата и оттам да ангажира отговорността на тази държава, когато има сериозни основания да се счита, че ако въпросното лице бъде експулсирано в съответната друга държава, то ще бъде изложено на действителна опасност от третиране, противоречащо на посочената разпоредба, и при които обстоятелства този текст включва имплицитно задължението въпросното лице да не бъде експулсирано в тази друга страна. Изложеното за съдебната практика изцяло съответства на цитираната разпоредба от Наръчника на ВКБООН, който органът е следвало да приложи.

Този съд приема, че ЕКПЧ забранява по един абсолютен начин изтезанията и нечовешкото или унижително отнасяне или наказание, независимо от поведението на жертвата. Разпоредбата на член 3 от същата Конвенция не предвижда каквито и да било изключения, а освобождаване от изпълнение на задълженията по него, по силата на член 15, не се позволява дори в случай на извънредно положение, застрашаващо съществуването на нацията. Също така прави извод, че предвидената в същия член 3 забрана за малтретиране е също толкова абсолютна и в случаите на експулсиране, като се ангажира

отговорността на съответната държава да защити това лице срещу подобно третиране, а действията на въпросното лице, колкото и да са нежелателни или опасни, не могат да бъдат от значение. Съдът стига до извод, че осигурената от член 3 от ЕКПЧ защита е по-широка по своя обхват от предвидената в член 32 и член 33 от Конвенцията на О. от 1951 г. за статута на бежанците.

Съгласно чл. 33 от Конвенцията от 1951 г., „Никоя договаряща се държава няма по какъвто и да било начин да експулсира или връща бежанец до границата на територията, където са били застрашени животът или свободата му, по причина на неговата раса, религия, националност, принадлежност към дадена социална група или политически възгледи.

Следователно, правата на чужденец в производство по ЗУБ по чл. 3 от ЕКПЧ както и във връзка с разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Конвенцията то 1951 г. е следвало да бъдат обект на задължителна преценка в мотивите на обжалваното решение, в това число и на основание чл.4,ал.3 от ЗУБ, което не е сторено. Тези обстоятелства следва да бъдат преценявани във всяко производство при отказ за предоставяне на статут по ЗУБ, респективно да се излагат мотиви за това в постановеното решение, като административният орган е длъжен да събере и обсъди доказателства за това.

Освен изложеното, в чл. 10, озаглавен „Мотиви за преследване”, т. 1, буква „б” на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29. 04. 2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, се въвежда задължение за държавите –членки, при оценяването на мотивите за преследване да вземат под внимание посочените в същата елементи, и конкретно по буква „д” за понятието политически възгледи – което обхваща според разпоредбата възгледите, идеите или убежденията по въпроси, свързани с потенциалните субекти на преследване, посочени в чл. 6, както и техните политики и методи, независимо дали тези възгледи идеи или убеждения са били изразени в действия на молителя. Съгласно чл. 6 от директивата, субект на преследване може да бъде и държавата.

Допуснатата непълнота на мотивите на обжалваното решение поради необсъждане на относими въпроси и непълнота на доказателствата са в противоречие и с разпоредби на Директива 2005/85 ЕО на Съвета, на Съвета от 1. 12. 2005 г. относно минимални норми на процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите-членки, и конкретно следните:

-В глава Глава II, Основни принципи и гаранции, чл. 8 , са въведени изисквания към разглеждане на молбите, като в пар. 2 императивно и без право на избор е залегнало изискването към държавите-членки - да

гарантират, че решенията по молбите за убежище се вземат от решаващия орган след извършване на подходящо разглеждане, като за тази цел: а/ молбите са разгледани и решенията са взети индивидуално, обективно и безпристрастно, и б) е набавена точна и актуализирана информация от различните източници, като например Върховния комисариат за бежанците на Организацията на обединените нации (ВКБООН) по отношение на общата обстановка в страната на произход на кандидата за убежище, и при необходимост — в страните, през които кандидатът за убежище преминава транзитно, и че такава е предоставена на служителите, които разглеждат молбите и вземат решение по тях.

-Разпоредбата на чл. 9 от същата Директива, изисква гаранции, че при отхвърляне на молбата, решението следва да бъде фактически и правно мотивирано и в писмена форма.

В ЗУБ, респективно в друг приложим закон липсва въведено задължение, съобразно което молителят трябва да обоснове своята молба, т.е. да представи всички доказателства за твърденията - в случая, че ще подлежи на наказание по приложимото право на държавата си по произход.

Приложим е принципа на служебното начало, въведен в чл.9 от АПК и конкретно задължението на административния орган да събере всички доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица. Този принцип се съдържа и в редица разпоредби на ЗУБ, а именно:

-В разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗУБ се предвижда, че длъжностни лица от Д. установяват всички факти и обстоятелства в производството за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут и оказват съдействие на чужденците, подали молба за такъв статут;

-В чл. 30, т. 2 от ЗУБ е въведено задължение за чужденецът, търсещ закрила да предаде всички притежавани от него документи, които могат да послужат за установяване на самоличността и гражданството му, както и начина на придвижване и влизане в Република България, а в т. 8 от същия текст – да съдейства за изясняване на неговия случай, като съобщава пълна и достоверна информация на съответните длъжностни лица, но не и задължението да представи всички доказателства за твърденията си, представляващи основания по чл. чл. 8 и 9 от същия закон за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Приложим в производството по общия ред е и чл. 7 от АПК - принцип на истинност, който въвежда задължение за основаване на административното решение на действителните факти от значение за случая, като прецени всички относими факти и доводи, а действителността им се установява по реда и със средствата на този кодекс.

В случая следва да се отбележи и спецификата на установяваните факти и обстоятелства – на територията на друга държава, за което се съдържат специални разпоредби в Директива 2005/85 ЕО на Съвета – чл. 22. Освен

това приложението на чл. 9 от АПК от органите на Д. – принципа на служебното начало, въвежда задължението за административния орган да събере всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица.

Следователно, задължителни са изисквания за мотивираност от правна и фактическа страна на решението, за съвместно изясняване с кандидата на всички обстоятелства и събиране на доказателства от административния орган, за преценката на всички относими факти и обстоятелства, както и за сигурността на страната на произход към момента на вземане на решението, изискването за информираност за обстановката в тази страна на органите, които вземат решение, като всички тези обстоятелства се преценяват към момента на постановяване на решението.

В обжалваното решение са изложени общи аргументи само за липса на основание по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, без да се сочи или обсъжда липсата на основание по чл. 8, ал. 4 от същия закон, което е кумулативно изискване и задължение за преценка в мотивите на решението на административния орган при отхвърляне на молбата на посоченото правно основание. Съгласно посочената разпоредба, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Такова основание не е взето предвид и не е обсъдено в мотивите на оспореното решение, като същото изрично е заявено.

В контекста на изложеното следва да се допълни, че което и да е основание за отхвърляне на молбата като неоснователна, не освобождава административния орган да събере и оцени всички относими доказателства по твърденията на молителките, в това число за спазване на човешките права в страната по произход, както и отговорността на Република България за спазване на чл. 3 от ЕКПЧ и приложимия в случая чл. 33 от Конвенцията от 1951 г. за статута на бежанците, както и във вр. с чл. 4 ал. 3 от ЗУБ, спрямо жалбоподателя.

Изложеното обосновава извод за неправилност приетото от ответника, поддържано и пред съда, че разгледаното искане с оспореното решение се основава само на факти, извън приложното поле на ЗУБ, а поради необсъждането на относими такива, изрично предявени като основание на искането, съдът не може да прецени съответствие с чл. 8, ал.1 и чл. 9 от същия закон на решението.

При така установеното от фактическа и правна страна, съдът намира допуснати съществени процесуални нарушения, поради неизпълнение на задълженията на административния орган да събере служебно и оцени всички относими доказателства, постановяването му при липса преценка за сигурността на страната за произход, при задължение за произнасяне по същите.

Допуснатите нарушения са съществени, тъй като посочените изисквания са императивни, задълженията за спазването им произтичат и от правото на Европейския съюз, с оглед на което е налице основанието по чл. по чл. 146, т. 3 АПК за незаконосъобразност на обжалваното решение на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, което следва да бъде отменено.

На основание чл. 90, ал. 2 от ЗУБ съдът следва да върне преписката на административния орган за постановяване на ново решение по молбата на жалбоподателя, съобразно изложеното в мотивите на настоящето решение, с характер на задължителни указания по тълкуването и прилагането на относимите правни разпоредби.

Съдът не следва да обсъжда по същество представените доказателства – разпоредби от наказателния кодекс на Федерация Б. и Х., представени пред съда, тъй като на първо място следва да се прецени приложимостта им наред с евентуално и други разпоредби към правното положение на жалбоподателя, и следва да се обсъдят от административния орган при новото произнасяне по искането за статут. Преценката на посочените доказателства е по същество за материалната законосъобразност на акта, която в случая не може да бъде извършена от съда поради допуснато съществено нарушение – липса на мотиви по задължителни въпроси, по които органът е бил длъжен да се произнесе. В този смисъл доводите в писмената защита на процесуалния представител на жалбоподателя адв. Т. са по същество и съдът също не следва да ги обсъжда.

Не са направени искания за присъждане на разноски и съдът не се произнася.

Водим от изложеното и на основание чл. 85, ал. 2 от ЗУБ, Административен съд София – град, 12 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 720 от 01.11.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет по жалба на В. Р., [дата на раждане], гражданин на Федерация Б. и Х..

ВРЪЩА административната преписка на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет за постановяване на ново решение по молбата от предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на В. Р., [дата на раждане], гражданин на Федерация Б. и Х., по заявление с рег. № 665 / 25.07.2012г., съобразно мотивите на настоящето решение.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен

административен съд в 14-дневен срок от получаване на препис от същото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: